

tem *Athamanta cretensis*, *Heraclium austriacum*, *Libanotis montana*, *Laserpitium peucedanoides*, katerim se tu in tam družijo *Androsace Chamaejasme* in *villosa*, *Veronica aphylla*, *Gentiana nana*, *pumila*, *Fröhlichii*; *Linum alpinum*, *Homogyne discolor*, *Pedicularis rostrata*, *Jaquinii*, *tuberosa*; *Erigeron uniflorus*, *alpinus*, *Astrantia carniolica*, *Oxytropis montana*, in v velikih blazinicah prekrasna *Silene acaulis*. Med kamenjem raste v velikih šopkih *Rhodiola rosea*, potem *Saxifraga rotundifolia*, *stellaris*, *Epilobium alpestre*, *Helianthemum alpestre* in še druge. Na peščenih plazéh in nasipih najdeš prijetno dišečo *Achillea Clavenae* in *atrata*, *Cerasium latifolium*, *Arabis alpina*, *Alyssum Wulfenianum*, *Thlaspi rotundifolium*, *Valeriana elongata*, *montana*, *Ranunculus Trauenfellneri*, *montanus*, *Arenaria ciliata*. — Prideš do kake pečine, vidiš marsikatero od raznih cvetlic čudolepo ovenčano. Razcvetajo se na njej in v njenih razpokah *Campanula Zoysii*, *Potentilla Clausiana*, *Paederota Ageria*, *Primula Auricula*, *Saxifraga crustatata*, *sedoides*, *muscoïdes*, *aizoides*, *Draba aizoides*, *Bupleurum graminifolium* in nježna očnica (*Gnaphalium Leontopodium*), katero sleherni rad pobere in vtakne za klobuk v znamenje, da je na planini bil. Celó na temenu *Grebena* še najdeš med kršjem skalovja planinski mak (*Papaver pyrenaicum*) in pa *Linaria alpina*. Med vsemi naštetimi cveticami je pa *Armeria alpina* ali pa *Stalice Armeria* prav gotovo kraljica, katera s svojimi škabiozam podobnimi rdečimi glavicami ali venčki v nepopisljivi krasoti lepotiči vse prostore te velike planine od pastirske kočje noter do vrhunca, in ako vtrgano seboj vzameš, ti nezvenela enako lepa ostane.

(Dalje prihodnjič.)

Popotne črtice.

Spisal političen sitnež.

(Dalje.)

Na prvi postaji proti Zidanemu mostu se voz hipoma napolni z dimom in raznovrstnimi vonjavami. Ni čuda! Okoli dvanajst nas je pušilo, kar se je dalo. Miloval sem gospico, ki je v takem dimu sedela in se mi zahvalila, da sem oštel nekega starega lovca, ki je s svojim duhanom tak smrad v vozi delal, da bi ž njim lahko šurke preganjal.

„Prav dobro ste mu jo povedali“ — se obrne gospica k meni v nemškem jeziku, pa zelo slabem izreku, tako, da vidim, da jej slovenski jezik mora gladkeje teči.

Jaz ves vesel, da me je gospica ogovorila, brž povzamem besedo in nadaljujem pogovor z vprašanjem (slovenski): „Gospica, se gotovo daleč ne peljete?“ Al beseda „gospica“ jo je morala zvesti, ker so se njena prejšnja smeh držeča usta nenadoma skremžila in sem dobil zelo „špičast“ odgovor: „Nur nach Lichtenwald, Gott sei Dank. Sein mer von dort zu Haus.“

Vkljub kocanežnemu temu odgovoru se ne dam ostrašiti, da ne bi nadaljeval pogovora. „Obžalujem“ — rečem na to — da mi ne bo dalje dovoljeno biti v tako prijetni družbi. Jaz se peljem do Zidanega mosta in potem do Ljubljane.

Gospica me nekako radovedno pogleda in zdi se mi, kakor da bi jo bila volja spustiti se z mano v pogovor. Al — zopet se skremžijo ustnice in iz njih mi prileti vprašanje: „Kenens niks tajč? Dieses kranerisch gfoht mir nit; is a pauernšproh.“

Kakor v Mokronogu pri nepozabljivi moji krčmarici mi je zopet na jeziku odgovor: „nekoliko bolje morebiti že znam, ko vi“ — al brzdam se in odgovorim le: „Če kdo lepo slovenski govori, se to že prav

lepo sliši, prav tako grdo pa je dobre nemščine navajenim ušesom slišati tako nemščino, kakoršno na pr. tu — — oni le „obšidar“ prodaja.“

Puščica je bila menda zadela, kajti gospica se molče obrne k očetu in začne ž njim pogovor. Jaz je nisem skušal več ogovarjati, ker je s svojim odgovorom v mojih očeh vso poezijo zgubila. Prižgem si toraj zopet viržinko in mislim na pomalane grobe ter pozlačene podobne svetnikov, ki pa so znotraj trohljive in po črvih razjedene. Tudi dogodka v Mokronogu mi na misel pride. Je li res po teh krajih ves ženski rod, mladi in stari, ki nosi kaj več ko kmetiško krilo, že tako navdan nemčurskega duha? Prav žal mi je, da sem zavoljo nosu te gospice, kateri je slovenski jezik morda še bolj smrdel, kakor lovčev tobak, starčku tako nanogo stopil.

Vse to se je godilo na eni postaji, dokaz, da vlak ni le par minut stal, kakor je konduktér obetal. Zdajci pa se vendar zopet spravi naprej, vagon se po prepihu kmalu sčisti, gospica diha laže, ne kiha in ne kašlja več, ampak se zopet pogovarja z očmi z zalim lovcom, oče pa neprenehoma gleda skozi okno, kakor da bi tega kraja ne bil še nikdar videl. Pred Sevnico smo se še dobrih 20 minut na solncu creli, predno nam je bilo dovoljeno peljati se na kolodvor, kjer je oče s hčerjo zlezel z voza, pa še le, ko se je ona pri zalem lovcu poslovila s prijaznim, pri meni pa s hudim, temnim pogledom, katerega sem jej pa jaz vrnil s kolikor mogoče prijaznim. Moj sosed, stari lovec s psom, pa jo je spremil z mrmranjem: „Neumno trebilo to! Misli, da si bom jaz zaradi nje kupil tobaka po 10 gold. funt. Če ne more prenašati dima, naj se pa vozi v 2. razredu. Dokler pa toliko plača, ko jaz, nima večih pravic od mene. Pa res!“

Logika starca je bila res prav ustavna: „enake dolžnosti — enake pravice.“ Zato se obrnem do njega s prošnjo, da bi mi ne zameril mojega prejšnjega razžaljenja. „Ej, kaj“, odgovori, „na to še ne mislim ne. Ono neumno trebilo v gosposkih cunjah — — no, pa saj ste jej dobro pod nos dali.“

Mož je zgovoren, mi kaže gore, vasi in gradove v okolici in tako mi polzeva vožnja do Zidanega mosta ni predolga.

(Kon. prib.)

Politične stvari.

Liberalci pa konservativci.

20. dne t. m. je bila volitev državnega poslanca v Bruku in Leobnu v gornjem Štajarskem. Knez Alojzi Lichtenstein, veren kristijan, pogumen domoljub, znani prijatelj in zagovornik kmetov, je želel postati poslanec. Ker pa je oni čas bolan ležal, je pisma razposlal volivcem imenovanih 2 okrajev, v katerem prav na kratko po domače kaže, kaj dandanes počno tako imenovani liberalci, kaj pa njim nasproti možje, katerim niso še možgani zavreli liberalizma in se držijo starih resnic ter se zato konservativni možje imenujejo. „Slov. Gosp.“ pa tudi „Vaterland“ sta objavila to pismo knezovo, katero naj tudi naš list razglasi.

Blagi knez v vprašanjih in odgovorih razklada kmetom delovanje liberalcev in konservativcev tako le:

1. Kdo psuje veliko let že v novinah in knjigah sv. katoliško cerkev, kdo kuje povsod postave zoper njene pravice in svobodo, kdo je ljudske šole prenaradil tako, da je krščanska izreja otrok zelo težavna? Odgovor: liberalci! — Kdo pa zagovarja sv. cerkev, kdo zahteva pametno preuredbo sedanjih šolskih

zadev? Odgovor: konservativni možje, udje katoliške, pravne stranke.

2. Kdo draži Avstrijske narode ter seje prepir in nemir? Odgovor: liberalci. — Kdo se pa bori neprestano za pravice dežel, za djansko enakopravnost narodov, kdo skuša spraviti in pomiriti narode živeče pod žezlom svitlega cesarja Avstrijskega? Odgovor: konservativna, katoliška stranka.

3. Kdo je izdelal volilne rede za deželni in državni zbor tako, da pri enakih davkih imajo mestjani in tržani 7 krat več poslancev, kakor kmetje? Odgovor: liberalci. — Kdo pa se poteguje za jasno pravico kmeta in zahteva za kmečke ljudi toliko poslancev, kolikor jim jih gre po njihovem številu in dači? Odgovor: konservativci katoliške, pravne stranke.

4. Kdo je oderuštvo odprl prosto pot in zakrivil, da ta grda hudobija brez srama, brez kazni razsaja po Avstriji in zlasti kmeta izsesava, odira in pokončava? Odgovor: liberalci. — Kdo pa kmeta vedno svaruje pred sleparstvom, kdo tirja postave in kazni zoper oderuhe in sleparje, kdo zahteva pravičnišo razdelitev in polajšanje dač pri posestnikih zemljišč? Odgovor: katoliška pravna stranka.

5. Kdo je kriv, da mladi ljudje, zdravi hlapci, dekle in delavci v mesta silijo, potem pa če dela zmanjka, če zbolijo, ali se postarajo, zopet domov v svoje rojstne srenje prihajajo, da jih potem morajo rediti ali za njimi plačevati? Odgovor: liberalci. — Kdo se pa upira tej krivici, kdo zagovarja uboge srenje in zahteva, da se jim kaj takega ne nalaga več? Odgovor: konservativna, katoliška stranka.

6. Kdo je naposled izmislil „svobodno kupčijo“, znižal colnino na tuje blago ter tako domačemu blagu: žitu, vinu, železu itd. ceno pokvaril, kupčijo ustavil, obrt in fabrike poškodoval, kmetijstvo hudo ranil? Odgovor: liberalci! — Kdo pa tirja večjo colnino kot brambo zoper tuje blago in zoper siromašenje Avstrije? Odgovor: konservativci katoliške, pravne stranke!“

Tako je knez Lichtenstein naslikal obraz enih in drugih.

Naši dopisi.

Zaseženo!

Zaseženo!

V Gorici, 27. januarja — („Noviški“ dopisnik pro domo. Dalje.) V 4. listu „Novic“ sem kazal, kako je bilo z napadi na me in mojo nespravljalivostjo prejšnjih let; danes naj prestopim k novejši dobi — dobi sprave in „sloge“. O snovanji staro- in mladoslovenske sprave (prav za prav pri nas sprave med društvoma „Gorica“ in „Soča“ in dotičnima organoma „Glasom“ in „Sočo“) nisem jez v svojih „Noviških“ dopisih skoraj nič priobčeval, in to — kakor spodej povem — zavoljo sloge. Mislil sem sam pri sebi: „se son rose, floriranno“. Leto in dan se je pletla sloga in slednjič — spletla: dobili smo — znani program. Kdo ne bi bil tedaj pričakoval, da se bode vprihodnje vse cedilo miru in sprave — ne le med voditelji in borivci prejšnjih nasprotnih strank, temuč tudi z družimi posamniki, ki se borbe niso bili aktivno udeležili?! — Iz „sloge“ je nastala „Sloga“; „Soča“ je postala njeno glasilo. — Prišle so volitve za naš deželni zbor. Po dolgem molčanju o domačih slovenskih zadevah gnala je „Noviškega“ dopisnika osoda, da se je začel vtikati v volitve; imel je vsaj — kaj tvarine za dopise (!!). Tako se je pripetilo, da sem se po poti k volitvam in od vo-